

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2013. november 6. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt I.rendű vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2011. november 22. napján kihirdetett B.41/2010/25. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A vádlottak testi épség elleni bűncselekményét testi sértés büntette kísérletének (Btk. 164.§ (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat) minősíti, amelyet I.r. és II.r. vádlottak társtettesként, III.r. vádlott bűnsegédként követett el.

Ezért I.r. és II.r. vádlottakat 2-2 (kettő-kettő) év, III.r. vádlottat 1 (egy) év 6 (hat) hónap szabadságvesztés-büntetésre ítéli, melyek fokozata börtön.

A szabadságvesztés-büntetések végrehajtását mindhárom vádlott vonatkozásában 3-3 (három-három) évi próbaidőre felfüggeszti.

A szabadságvesztés-büntetések végrehajtásának elrendelése esetén a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés 2/3 részének kitöltését követő nap.

Az I.r. vádlottal szemben a közügyektől eltiltással kapcsolatos rendelkezést mellőzi.

II.r. vádlottat rongálás vétsége (Btk. 371.§ (2) bekezdés a/ pont) miatt emelt vád alól felmenti.

A II.r. vádlottal szemben a szabálysértésekről szóló 2012. évi II. törvény 177.§ (1) bekezdés b/ pont miatti tulajdon elleni szabálysértési eljárást megszünteti.

Mellőzi a II.r. vádlott 36.000 (harminchatezer) Ft-os kártérítés megfizetésére kötelezését **H.G.P.** javára.

A vádlottak által fizetendő le nem rótt kereseti illeték összege 10.800 (tízezer-nyolcszáz) Ft, melynek megfizetésére egyetemlegesen kötelesek.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az I.r. vádlott magyar állampolgár, személyigazolvány száma: ..., a II.r. vádlott magyar állampolgár,

személyigazolvány száma: ..., anyja neve: ..., a III.r. vádlott magyar állampolgár, személyigazolvány száma:

I n d o k o l á s:

A Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2011. november 22. napján kelt B.41/2010/25. számú ítéletében bűnösnek mondta ki I.r. és II.r. vádlottakat társtettesként elkövetett életveszélyt okozó testi sértés bűntettének kísérletében (Btk.170.§ (1), (6) bekezdés I. fordulat) továbbá a II. r. vádlottat rongálás vétségében (Btk.324.§ (1), (2) bekezdés a./ pont), III.r. vádlottat bűnsegédként elkövetett életveszélyt okozó testi sértés bűntettének kísérletében (Btk.170.§ (1), (6) bekezdés I. fordulat).

Ezért az I.r. vádlottat 2 év 8 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra, a II.r. vádlottat halmazati büntetésül 2 év, végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre, a III.r. vádlottat 1 év 6 hónap, végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte.

Rendelkezett a polgári jogi igényről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az I.r., II.r. és III.r. vádlottak és védőjük elsődlegesen felmentésért, másodlagosan pedig enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

Az első fokon eljáró ügyész tudomásul vette a döntést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség Bf.5/2012/1-I. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta.

Rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróság a vonatkozó eljárási szabályok betartásával folytatta le az eljárást, és megalapozott tényállást állapított meg, indokolási kötelezettségét teljesítette. Helyesen vont le következtetést a terheltek büntetőjogi felelősségére és a bűncselekmények minősítése is törvényes.

Véleménye szerint az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabás során irányadó körülményeket teljes körűen feltárta, azonban további súlyosító körülmény, hogy a vádlottak ittas állapotban követték el a cselekményt. Álláspontja szerint a vádlottakkal szemben kiszabott büntetések enyhítése nem indokolt, mivel az alkalmazott joghátrányok, különösen II.r. vádlott esetében, inkább méltányosak, sem mint eltúlzottak. Rámutatott arra, hogy az ítélet indokolását szükséges kiegészíteni azzal, hogy a bíróság a bűncselekmény elkövetésekor hatályos jogszabályokat alkalmazta.

Összefoglalva indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását a súlyosító körülmények kiegészítését követően.

Az ítélőtábla nyilvános ülésén az I.r. vádlott védője fenntartotta a fellebbezését.

Álláspontja szerint I.r. vádlott bűnösségének megállapítása nem helytálló, mivel az csupán a sértetti vallomáson, és terhelti vallomások ellentmondásain alapul. Ezek közül ötre hívta fel a másodfokú bíróság figyelmét. Rámutatott arra is, hogy az elsőfokú bíróságnak nem is állt valójában más bizonyíték a rendelkezésére.

P. településen falunapi rendezvényt tartottak, rengeteg résztvevővel. Az ügyben érintettek valamennyien rendkívüli módon ittas állapotban voltak az esemény idején, és senki sem emlékezett pontosan a történetekre. A sértett vallomása azért egybehangzó az első fokú bíróság által megjelölt tanúk vallomásával, mert ők tőle hallották a történeteket. Álláspontja szerint a vádlotti oldalon felmerült tanúvallomások kellő értékelése ugyanakkor nem történt meg. Ellentmondás az ítélet szerint, hogy az I.r. vádlott nem említette, hogy visszamentek a lovardába, de azért nem, mert nem kérdezték meg tőle, és ittassága miatt nem emlékezhetett mindenre. További ellentmondásként írja a bíróság, hogy a II.r. vádlott, nem említette, hogy **2. tanú** velük volt, hanem végig a barátairól beszélt. Ezt azonban nem kizárólagosan tette, csak elmondta, hogy ők jelen voltak. Harmadik ellentmondásként arra mutatott rá, hogy a III.r. vádlott vallomását a miatt az elhanyagolható részlet miatt nem fogadta el az elsőfokú bíróság, hogy **2. tanú** sírva szólt-e neki, vagy sem. Szintén részletkérdés véleménye szerint, hogy az I.r. vádlott azt mondta valakinek, hogy elesett, holott nem esett el. Utolsóként arra hívta fel a figyelmet, hogy az sem igazi ellentmondás, hogy **2. tanú** szerint másfél óra múlva mentek vissza a lovardába, míg **3. tanú** szerint ez fél óra volt.

A vádlottak egymással történt mobilforgalmazása sem életszerűtlen, mert a szórakozóhelyen egymástól elszakadva, így tartották a kapcsolatot. A védő rámutatott arra, hogy a három gyanúsított vallomás 90%-ban megegyezik egymással, és a vádlottak álláspontja következetes a történetek vonatkozásában. Az eseménysor több helyszínen zajlott, és többen érintettek a történetekben, illetve észleltek valamit. Arról minden tanú tudott, hogy **H.G.** megütötte I.rendű vádlottat, e mellett voltak közvetlen szemtanúk is, akiknek az érdektelen, elfogulatlan vallomása a gyanúsított előadásokat erősíti meg, de a bíróság nem foglalkozott velük. Beszámoltak arról, hogy a társaság átment a **F.** szórakozóhelyre, ahova **1. tanú** tanú szerint 20 perccel később érkeztek oda a vádlottak. A védő kizártnak tartotta, hogy ennyi idő alatt a sértett által előadott eseménysor megtörténhetett. A kifejtettek alapján elsődlegesen védenca felmentését indítványozta. Másodlagos, enyhítésre irányuló kérelme tekintetében előadta, hogy amennyiben a másodfokú bíróság a történeti tényállás alapjául **H.G.** sértett vallomását fogadja el, abban az esetben vegye figyelembe, hogy egy falusi búcsún történtek az események, és jelentős az időmúlás. Védenca életében törést okozott, hogy 2009. évtől büntető eljárás hatálya alatt áll. Az I.r. vádlott 10 éve Ausztriában dolgozik, darukezelő munkaköréből adódóan alkoholt nem fogyaszt, normális és átlagos az életvitele. Együtt lakik az édesapjával, aki 3 éve részlegesen lebénult, így teljes mértékben fiára van utalva. Becsatolta védenca munkáltatói igazolását, és édesapjának a kórházi zárójelentését.

A II.r. és III.r. vádlott védője szintén fenntartotta az elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését.

Az alkalmazandó jogszabály körében az elkövetéskori Btk-t indítványozta alkalmazni, de rámutatott, hogy a vagyon elleni bűncselekmények értékhatárainak megváltozása miatt, a rongálás már nem bűncselekmény, hanem a jelenleg hatályos anyagi jogszabályok szerint szabálysértésnek minősül, ezért a rongálás vétségének vádja alól a II.r. vádlott felmentésének van helye. Ennek megfelelően halmazati büntetést sem lehet vele szemben alkalmazni.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság széleskörű, de nem kellő mélységű bizonyítást folytatott le. Egyetértett az I.r. vádlott védőjével, hogy a törvényszék számos ellentmondást

nem oldott fel, ezért az ítélet megalapozatlan, a tényállás felderítetlen, iratellenes, továbbá megállapított tényekből további tényekre helytelen következtetéseket tartalmaz. Nem értett egyet az elsőfokú bíróság álláspontjával abban, hogy a sértett vallomása aggálytalan és egyéb bizonyítékokkal alátámasztott. **H.G.-t** öt alkalommal hallgatták ki, vallomásainak tartalma pedig folyamatosan változott, és a végére állt össze részleteiben a történet. Első vallomásában a sértett csak két személyről tett említést, akik bántalmazták, a következő meghallgatásán nem tudta megmondani, hogy milyen autóval követték, négy hónappal később már emlékezett a jármű színére, viszont azokról az eseményekről, amelyeket a helyszíni kihallgatásán elmondott, még nem beszélt. 2009. június 28-án olyan tartalmú vallomást tett, hogy a bántalmazása úgy fejeződött be, hogy II.r. vádlott miután összetörte a telefonját, ököllel arcon ütötte. A 2009. szeptember 17-i szembesítéseken hangzott el, hogy III.r. vádlott gáncsolta el, I.r. vádlott volt, aki fejbe rúgta, és akkor tört ki a foga. 2009. október 15-én történt meg a helyszíni kihallgatása a sértetnek, ekkor mondta azt, hogy a sárga autóból II.r. vádlott kiabált ki őt szidalmazva. Amikor összetalálkoztak, akkor először az I.r. vádlott csak pofozgatta, és III.r. vádlott volt, aki felszólította a társait a cselekmény abbahagyására. A 2011. október 13-i tárgyaláson tett sértetti vallomásban is ellentmondásokat észlelt a védő, amelyeket a bíróság nem oldott fel. Ekkor mondta el, hogy II.r. vádlott rászólt I.r. vádlottra, hogy „mit finomkodsz vele, miért tenyérrel ütöd”. A törvényszék a bizonyítékok értékelésének eredményeként azt állapította meg, hogy a sértetti vallomás összhangban áll a többi tanú vallomásával, miközben ezek a tanúk egy tömönlatban nyilatkoztak arról, hogy mit hallottak a sértettől. Álláspontja szerint ez nem lehet az értékelés alapja. Rámutatott, hogy **3. tanú** és **2. tanú** vallomását az elsőfokú bíróság érthetetlen módon rekesztette ki a bizonyítékok köréből. A nyomozás során több olyan tanút is kihallgattak, akiket a bíróság nem idézett meg a tárgyalásra, holott a nyilatkozataik a tényállás megállapításánál figyelembe vehetők lettek volna.

Részletesen foglalkozott a védő a híváslistákkal. Kifejtette, hogy a vádlottak közötti híváskezdeményezésekből nem lehet arra következtetni, hogy a vádlottak szétváltak egy időre. Hangos rendezvényen voltak együtt, ez magyarázza, hogy telefonon hívták egymást. Azzal sem értett egyet, hogy a védekezési taktikájukat utólag egyeztették. Álláspontja szerint az igazságügyi orvosszakértői vélemények ténymegállapításai ellentmondásosak, ezért nem támaszthatják alá egyértelműen a sértett vallomását.

A kifejtettek alapján véleménye szerint a Be. 351.§ (2) bekezdés a./, c./ és d./ pontjaiban írtakra figyelemmel megalapozatlan az elsőfokú ítélet, de ezek a hibák bizonyítás lefolytatása nélkül is orvosolhatóak.

Annak megállapítását indítványozta, hogy a II.r. és III.r. vádlott nem követték el a terhükre rótt bűncselekményt, ezért az ítélet a felmentésükről határozzon.

Másodlagosan indítványozta a védenccével szemben kiszabott büntetések mérséklését, a II.r. vádlott esetében enyhítő szakasz alkalmazásával.

A fellebbviteli főügyészség képviselője az elhangzott védőbeszédnek kapcsán rámutatott arra, hogy a másodfokú eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésére nincsen mód. A védők számos olyan tanúvallomást hívtak fel amely tanúkat az első fokú bíróság nem hallgatott ki, ezért a bizonyítási eljárásnak sem részei, ami miatt értékelésre sem kerülhettek. Az objektív szakértői vélemények egyértelműen alátámasztották, hogy a vádlottak oly módon

bántalmazták a sértettet, hogy magatartásuk alkalmas volt életveszélyes sérülés okozására. Nem merülhet fel a híváslistákkal kapcsolatban megalapozatlanság, az erre való védői hivatkozás téves, mivel a híváslisták elemzése nem a tényállásban szerepel, hanem a bizonyítékok értékelése körében foglalkozott azzal az elsőfokú bírósággal. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen fogadta el a sértetti nyilatkozatokat a tényállás alapjául, amely mellett a sértetti oldalon felmerült tanúvallomásoknak a megfelelő jelentőséget tulajdonította. Megállapítható az is a sértett vallomásaiból, hogy a III.r vádlott felelősségét igyekezett tompítani, észrevehető, hogy az ő cselekvőségét a társaihoz mérten végül már nem hangsúlyozta annyira.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során az ellentétek feloldását megkísérelte, és megalapozott tényállást állapított meg. Az ítéletben írtakat fenntartotta az alábbi módosítások mellett. A II.r. vádlott rongálási cselekménye vonatkozásában egyetértett a védővel, véleménye szerint is az új Btk-t kell alkalmazni, ekként a II.r. vádlottat a rongálás vétsége miatt emelt vád alól fel kell menteni, és a tulajdon elleni szabálysértési eljárást meg kell szüntetni. Álláspontja szerint indokolt az I.r. vádlott esetében is az új törvény alkalmazása a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó kedvezőbb szabályok miatt.

Az I.r. vádlott védője viszonyválaszában előadta, hogy álláspontja szerint egyrészt két koronatanú vallomását kirekesztette a bíróság a bizonyítás köréből, másrészt a védőbeszédében azért mutatott rá az ellentmondásokra, mivel azok elhanyagolhatóak, és nem vezethetnek védelem büntetőjogi felelősségének a megállapításához.

I.r. vádlott az utolsó szó jogán fenntartotta az elsőfokú eljárásban előterjesztett védekezését, ugyanakkor kifejezte sajnálatát a **H.G.-val** történetek miatt. Előadta, hogy korábban fogyasztott alkoholt, de mostanában már nem, annál is inkább, mert toronydaru-kezelőként dolgozik. Szülei elváltak, édesanyja elköltözött a közös tulajdonú családi házból, viszonyuk megromlott, a megtakarításából szeretné megvásárolni az édesanyja házrészét. Komoly kapcsolatot létesített, családalapítást tervez. Ha végrehajtandó szabadságvesztés büntetést kap, akkor nem csak az ő élete törik ketté, hanem az agyinfarktus következtében részlegesen lebénult édesapját is érinti, aki csak az ő gondozására számíthat.

II.r. és III.r. vádlottak egybehangzóan csatlakoztak a védőjük által előadottakhoz.

Az ítélet tábla a fellebbezésekre tekintettel az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülvizsgálta a Be. 348.§ (1) bekezdése szerint. Megállapította, hogy a védelmi fellebbezések és a fellebbviteli főügyészi indítvány részben alaposak.

A másodfokú bíróság relatív eljárási szabálysértést észlelt azzal kapcsolatban, hogy a 2011. október 13. és október 25. napjaira az elsőfokú bíróság egy intézkedéssel tűzte ki a tárgyalásokat, azonban a két határnap között több, mint nyolc nap telt el. A tárgyalást a Be. 287.§ (5) bekezdése szerinti indítványra a tárgyalás legutóbbi részéről készült jegyzőkönyv ismertetésével kellett volna folytatni, amelyre vonatkozó tanácselnöki kérdés nem hangzott el. Ez a relatív eljárási szabálysértés azonban nem volt érdemi kihatással az ügy érdemi felülbírálatára. Egyebekben az elsőfokú bíróság a büntetőeljárási szabályokat megtartva,

megfelelő körben és törvényesen folytatta le az eljárást. Ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, részletes és alapos bizonyítást folytatott le, a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességében értékelte. Számot adott arról, hogy a tényállás megállapítása során mely bizonyítékokat, miért vett figyelembe. A tényállás megállapításakor a vádlottak, a sértett, a tanúk vallomásait, valamint az orvosi iratokat, igazságügyi orvos szakértői véleményeket, híváslisták elemzését, rendőri jelentéseket és egyéb adatokat figyelembe vette.

A vádlottak a tárgyalási szakban nem tettek vallomást, a nyomozati vallomásaikat tartották fenn, amelyben a büntetőjogi felelősségüket nem ismerték el. Ezzel szemben értékelte az elsőfokú bíróság a sértett nyilatkozatait, kihallgatta a védelem, illetve az ügyészség által indítványozott tanúkat. Vizsgálta a vádlotti, illetve a sértetti oldalon felmerült tanúvallomások tartalmát, a kívülálló tanúk vallomását, illetve a rendőri jelentésekben írtakat. A nyomozati szakban beszerzésre került igazságügyi orvosszakértői vélemény, továbbá a bíróság a tárgyalási szakban is rendelt ki szakértőt a sértett sérülései vonatkozásában. Ezen egyértelmű objektív adatokat szintén megvizsgálta és értékelte. A releváns bizonyítékokat tehát a bizonyítás anyagává tette, ekként az ügy ténybeli és jogi megítélését megalapozó bizonyítékokat feltárta. Az ítéletábra álláspontja szerint az egyes adatoknak a megfelelő jelentőséget tulajdonította.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében részletesen foglalkozott a vádlottak tagadó vallomásaival, hogy ők a bántalmazás helyszínén nem voltak. Részletesen ismertette a sértett vallomásait, és azon tanúk nyilatkozatait, akik kihallgatása a tárgyaláson megtörtént. A másodfokú bíróság nem osztotta az I.r., illetve a II.r. és III.r. vádlottak védőinek azon érvelését, hogy az elsőfokú bíróság értékelő tevékenysége nem volt teljes körű, illetve objektív. Kétségtelen tény, hogy négy személy, a vádlottak, illetőleg a sértett vallomása állt elsősorban rendelkezésére a bíróságnak a bántalmazásról. A sértett vallomásaiban következetesen, határozottan állította, hogy a bűncselekmény helyszínén mind a három vádlott jelen volt, elmondta vallomásaiban azt is, hogyan, miként bántalmazták őt. A törvényszék ítéletében rámutatott, hogy a sértett a vallomásaiban a kezdetektől hangoztatta, hogy az I.r. és II.r. vádlott bántalmazta, abban milyen szerepe volt a III.r. vádlottnak, aki fellökte, ott volt a helyszínen, de a végén távozásra szólította fel a társait. A bíróság megvizsgálta a további tanúvallomásokat is. **2. tanú** és **3. tanú** vallomásai tekintetében megállapítható, hogy nem úgy foglalt állást, hogy azokat kirekeszti a bizonyítás köréből, hanem egybevetette az egyéb adatokkal, ütköztette a vádlotti vallomásokkal, majd ezt követően mutatott rá azokra az ellentmondásokra, amelyeket a védelem oldaláról számos kifogás ért, és következtetett arra, hogy a tényállás megállapításakor milyen relevanciával bírnak.

Értékelésre került valamennyi személyi bizonyíték annak érdekében, hogy megalapozott következtetést lehessen levonni a tekintetben, hogy a vádlottak járhattak-e a sértett által megjelölt helyszínén. A tanúvallomások nem teszik kétségessé, hogy megtörténhettek az események úgy, ahogy a sértett elmondta. Valóban egy falunap olyan sokak által látogatott rendezvény, ahol nem szokatlan az alkohol fogyasztása, a jelenlévők szórakozás közben járnak-kelnek. Nem figyelnek annyira egymásra, hogy pontosan tudjanak arról nyilatkozni, hogy ki, mikor, hol járt, mit csinált, vagy mi történt. Erre a védelem helyesen hivatkozott. Viszont éppen ebből következik az a tény is - ami nem zárja ki a sértett szavahihetőségét -,

hogy miután nem figyelnek annyira egymásra az emberek, még az egy társaságban lévő személyek sem, előfordulhat olyan időszak, amikor bárki elmehet, majd visszatérhet a rendezvény helyszínére, majd onnan tovább indulhat más szórakozóhelyre.

A sértett futva menekült a 1,5 km-re lévő otthona felé, a vádlottak gépkocsival indultak a keresésére. A bántalmazás pedig nem tartott olyan sokáig, hogy a terheltek távolléte feltűnő lett volna, és még átmehettek a F. szórakozóhelyre is. Ezt az első fokú bíróság által kihallgatott és a védelem által hivatkozott tanúk vallomásai sem cáfolják meg, a sértett előadása a bántalmazóinak a megnevezése tekintetében is elfogadható, határozottan felismerte I.rendű vádlottat és a társaságában lévő II.rendű vádlottat, valamint III.rendű vádlottat. Amire a védelem hivatkozott, hogy kezdetben két elkövetőről beszélt H.G. annak tükrében értékelendő, hogy ezt a sérelmére elkövetett bűncselekmény napján, a kórházi felvételét követően történt kihallgatásakor mondta, azt a rendőrök jelentésben rögzítették. A sértett komoly sérüléseket szenvedett el, a helyzete nyilvánvalóan befolyásolta abban, hogy rögtön pontosan felidézze az eseményeket, illetve az sem kizárt, hogy állapotából fakadóan csak az őt ténylegesen bántalmazó személyeket nevezte meg. Ahogy az egészségi állapota javult, egyre több mindenre emlékezett a vele történetek kapcsán. Amit az ügyészség is kiemelt, és alátámasztja a sértett szavahihetőségét, hogy a III.r. vádlott szerepét külön választotta a társaiétól. Elmondta, hogy a III.r. vádlott felhívására távozott el az I.r. és II.r. vádlott a helyszínről, és hagyták abba a bántalmazását, ténylegesen nem vett részt a tettlegességben.

A bíróság a sértett sérülései vonatkozásában az orvosi iratokra, illetve a szakértői véleményekre támaszkodott, amely kétségtelenül objektív bizonyíték.

Egyetértett az ügyészi állásponttal a másodfokú bíróság annak kapcsán is, hogy a híváslisták elemzése nem teszi megalapozatlanná az elsőfokú ítéletet, mert nem a tényállásban kerültek rögzítésre, hanem az indokolásban egy lehetséges magyarázatként. Nem állapította meg tényként, hogy a sértett keresése közben így tartották a kapcsolatot egymással, ahogy azt sem, hogy a védekezési taktikát egyeztetették volna.

Fenti bizonyítékokat az egyéb adatokkal a bíróság szembeállította egymással és megállapította, hogy a vádlottak vallomásai ellentmondásosak. Helyesen foglalt állást abban, hogy összességében a személyi, okirati bizonyítékokból, egyéb adatokból valóban nem lehet másra, mint arra következtetni, hogy a vádlottak voltak az elkövetők, akik a szakértői véleményekben rögzített sérüléseket okozták.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352.§ (1) bekezdés a./ pontja alapján az ítélet tábla csupán annyiban egészíti ki (4. oldal 5. bekezdés), hogy a tényállásba beemeli az elsőfokú ítélet indokolásából (7. oldal 1. bekezdés) azt, hogy a II.r. vádlott kiabálta azt a sértettnek, hogy „H., hol vagy, gyere elő!”. Indokolása szerint az elsőfokú bíróság elfogadta a sértett előadását, azonban a tényállásban általánosan fogalmazott a kiabálás tekintetében.

Fenti korrekcióval a tényállás mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól, így a felülbírálat alapját képezte.

A törvényes és teljes körű bizonyíték értékeléssel megállapított tényállás alapját képező logikus és következetes elemzés - azonos bizonyítási anyag mellett - a felülmérlegelés tilalma folytán a másodfokú eljárásban nem változtatható meg.

I.r, II.r, III.r vádlottak bűnösségére levont következtetés okszerű, és a terhükre megállapított bűncselekmények minősítése is megfelel az elkövetéskor hatályos büntetőjogi szabályoknak, anyagi rendelkezéseknek.

A vádlottak magatartásának következtében a sértettnek olyan súlyos sérülései keletkeztek, amely miatt reális lehetősége állt fenn az életveszélyes állapot bekövetkeztének. Az elsőfokú bíróság számba vette a Legfelsőbb Bíróság 15. számú Írányelvében felsorolt alanyi és tárgyi tényezőket, és jogi indokolásában helyes következtetéseket vont le, amit az ítéletábra mindenben osztott, az egyes vádlottak elkövetői alakzatára nézve is.

Az ítéletábra a Btk. 2.§-ában írtaknak megfelelően megvizsgálta, hogy az elkövetéskor, vagy a másodfokú elbíráláskor hatályos törvény szerint bírálendő-e el a vádlottak cselekménye, kedvezőbb-e számukra az elbíráláskori. Ennek során az ítéletábra megállapította, hogy egyrészt a feltételes szabadságra bocsátás szabályozása a 2012. évi C. törvény 38.§ (2) bekezdés a./ pontja értelmében kedvezőbb, amit alátámaszt a Kúria 4/2013. (X.14.) BK vélemény is, másrészt a rongálás vétsége tekintetében az értékhatár megváltozott. Ezeken túl az 1978. évi IV. törvény elkövetéskor hatályos 89.§ (1) és (2) bekezdéséből következően az egy évet meghaladó szabadságvesztés végrehajtása csak különös méltánylást érdemlő esetben függeszthető fel próbaidőre, míg a hatályos Btk. 85. § (1) bekezdése alapján a két évet meg nem haladó szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése az elkövető személyi körülményeire figyelemmel lehetséges. Ezért a másodfokú bíróság az elbíráláskori büntető anyagi jogszabályokat alkalmazta a Btk. 2. §-re tekintettel.

Mindezek alapján a vádlottak testi épség elleni bűncselekményének minősítése testi sértés büntette kísérlete (Btk. 10.§ (1) bekezdés) a Btk. 164.§ (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulata szerint, amelyet a I.r. és II.r. vádlottak társtettesként (Btk. 13.§ (3) bekezdés), III.r. vádlott bűnsegédként (Btk. 14.§ (2) bekezdés) követett el.

A 2012. évi II. törvény 252. § (4a) bekezdése szerint azokat a 2012. április 15-e előtt elkövetett cselekményeket, amelyek a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény 138/A. §-ának a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartásról szóló 2012. évi II. törvény 253. § (2) bekezdésével megállapított a) pontja alapján nem minősülnek bűncselekménynek, e törvény szerint szabálysértésként kell elbírálni. A törvény 6. § (6) bekezdése rögzíti, hogy a cselekmény elkövetésétől számított két év elteltével nincs helye szabálysértési felelősségre vonásnak.

A másodfokú bíróság II.r. vádlottat ezért a törvényi értékhatár változása miatt a rongálás vétsége (Btk. 371.§ (2) bekezdés a./ pont) miatt emelt vád alól felmentette, a Be. 331. § (1) bekezdése alapján, és a II.r. vádlottal szemben a szabálysértésekről szóló 2012. évi II.

törvény 177.§ (1) bekezdés b./ pont miatti tulajdon elleni szabálysértési eljárást megszüntette a törvény 83.§ (1) bekezdés h.) pontja alapján.

A büntetés kiszabása körében az irányadó körülményeket helyesen tárta fel az elsőfokú bíróság. Az ítélet tábla további enyhítő körülményként értékelte valamennyi vádlott vonatkozásában a bűncselekmény elkövetése óta és az elsőfokú ítélet kihirdetése óta eltelt jelentős időmúlást. Enyhítő körülményként értékelte az ítélet tábla, hogy a cselekmény kísérleti szakban maradt. Ugyanakkor súlyosító körülmény az erkölcsileg elítélendő bosszúvágy, amely indítéka volt a cselekménynek.

A súlyosító és enyhítő körülmények mérlegelése alapján az ítélet tábla álláspontja szerint helytállóan szabott ki valamennyi vádlott vonatkozásában szabadságvesztés büntetést az elsőfokú bíróság. A terhükre megállapított bűncselekmény büntetési tétele 2-8 évig terjedő szabadságvesztés. A II.r vádlott vonatkozásában megindokolta az elsőfokú bíróság, hogy miért a szabadságvesztés büntetés törvényi minimumát alkalmazta. Ezt helytállónak találta az ítélet tábla, még akkor is, ha a rongálás vétsége nem állapítható meg, mivel a cselekményben való részvétele mindenképpen kiemelkedő. Nincs olyan körülmény, még az enyhítő körülmények ellenére sem, tekintettel a nyomatékos súlyosító körülményekre, amely indokolná, hogy a büntetési tételkeretnél enyhébb szabadságvesztést alkalmazzon a bíróság. Ugyanakkor az I.r vádlott vonatkozásában lehetőséget látott az enyhítésre az ítélet tábla, figyelemmel a felsorolt enyhítő körülményekre, illetőleg a vádlott cselekvőségére a bűncselekmény elkövetésében. Értékelte az ítélet tábla, hogy az I.r vádlott valóban volt korábban egy alkalommal büntetve, de ez sem indokolja, hogy vele szemben végrehajtandó szabadságvesztés kiszabására kerüljön sor. Helytálló az elsőfokon alkalmazott büntetés a III.r vádlott vonatkozásában, aki bűnsegédi bűnrészes volt. A büntetési célok szem előtt tartásával, a belső arányosság követelményét is szem előtt tartva, úgy ítélte meg a másodfokú bíróság, hogy az I. és II.r vádlottakkal szemben 2-2 év, a III.r vádlottal szemben pedig az 1 év 6 hónap szabadságvesztés az, amely megfelelően szolgálja a generális és speciális prevenciós célokat, ezért a Btk. 36. § alapján szabadságvesztés büntetésre ítélte őket, - a III. r. vádlott vonatkozásában a Btk. 82. § (2) bek. alkalmazásával -, melyek végrehajtási fokozata a Btk. 37.§ (2) bekezdés a.) pontja alapján börtön. Mindhárom vádlott személyi körülménye alapján alappal vonható le következtetés arra, hogy a büntetés kiszabása, annak végrehajtása nélküli is elérheti a célját, és kellő visszatartó erőt jelentenek a joghátrányok ahhoz, hogy a vádlottak a jövőben ne kövessenek el hasonló vagy más bűncselekményt, ezért a Btk. 85. § (1) bekezdése szerint azok végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette. A Btk. 38. § (1) bekezdése alapján állapította meg az ítélet tábla a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a szabadságvesztések végrehajtása esetén.

Mivel az I.r vádlott esetében a szabadságvesztés büntetés végrehajtása felfüggesztésre került, ezért a közügyektől eltiltás mellékbüntetést mellőzte az ítélet tábla törvényi feltétel hiányában.

Az elsőfokú bíróság kötelezte a vádlottakat egyetemlegesen 181.120 Ft polgári jogi igény megfizetésére, amely a testi sértéssel kapcsolatosan merült fel, illetve a II.r vádlottat külön 36.000 Ft megfizetésére. Mivel a másodfokú bíróság a rongálás vétsége vonatkozásában

felmentő rendelkezést hozott, és a tulajdon elleni szabálysértési eljárást megszüntette, így a büntetőjogi felelősség kimondásának hiányában a kártérítésre való kötelezést is mellőzte.

A bírósági eljárásban felmerült illetéket, melynek összege 10.800 Ft, a kérelem benyújtásakor hatályos, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 42.§ (1) bekezdés a./ pont, 53.§, és a 38.§ (1), (2) bekezdése értelmében a vádlottak egyetemlegesen viselik.

Az ítéletnek a Be. 117.§ (1) bekezdés 1. mondat, 258.§ (2) bekezdés b./ és (4) bekezdés alapján tartalmaznia kell a vádlottak személyazonosító okmányának számára és állampolgárságára vonatkozó adatokat, ezért a másodfokú bíróság azokat pótolta, és a II.r. vádlott édesanyjának teljes nevét rögzítette.

Mindezek alapján az ítélőtábla a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság ítéletét I.r., II.r. és III.r. vádlott vonatkozásában a rendelkező részben írtak szerint a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyebekben a Be. 371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Győr, 2013. november 6. napján

Dr.Széplaki László s.k.	Csák Csilla s.k.	Dr.Takácsné dr.Helyes Klára s.k.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó	a tanács tagja

Z á r a d é k:

Ez az ítélet és ezáltal a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2011. november 22. napján kelt B.41/2010/25. számú ítélete I.r., II.r. és III.r. vádlottak vonatkozásában jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Győr, 2013. november 6. napján

. Széplaki László s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

kiadó